

“M’encantaria que em proposessin un hedonisme etern”

Frédéric Beigbeder explora la recerca de la immortalitat a ‘Una vida sin fin’

VALÈRIA GAILLARD
BARCELONA

Així com Jesucrist lliura als seus deixebles el seu cos, Frédéric Beigbeder –la comparació és seva– lliura el seu cor als seus lectors en un acte totalment inaudit i magnífic en literatura. I no ho diu metafòricament, sinó literalment: a *Una vida sin fin* (Anagrama), l'autor francès inclou una radiografia en 3D del seu cor. Aquesta ofrena simbòlica s'emmarca en una obra en què Beigbeder (Neuilly-sur-Seine, 1965) transita del reportatge periodístic a la “ciència de no-ficció” a la recerca del secret de la immortalitat. Què és això de *l'age reversal?*, es va preguntar.

Boston, San Diego, Jerusalem, Ginebra, Viena, Nova York... L'escriptor va iniciar tot un recorregut farcit d'entrevistes amb savis i científics d'arreu del món que treballen per eternitzar l'ésser humà. “Engega com una no-ficció i als dos terços del llibre el relat es decanta cap al fantàstic –explica–. El pitjor va ser quan a Monterrey, Califòrnia, em van proposar una transfusió diària de sang durant quatre hores al dia procedent de joves d'entre 19 a 25 anys: em va agafar por”.

Ètica i “preguntes idiotes”

El protagonista, *alter ego* de l'escriptor, és un famós entrevistador televisiu que viatja amb la seva filla de vuit anys, una nena obsessionada pels *likes* i les *selfies*, i que fa les preguntes bàsiques del tipus “Tot hom es mor?” “Per inventar un llibre cal ser una mica com un nen, ja ho deia Shakespeare, i la filla fa preguntes idiotes, però molt interessants”, reflexiona el novel·lista, que també és presentador televisiu. *Una vida sin fin* és, en aquest sentit, una obra que s'allunya del to seriós de l'assaig filosòfic. Més que meditar, planteja amb alegria qüestions candents com ara *¿és just fabricar bebès amb ADN modificat?, ¿què implica implantar òrgans d'animals als humans?, i, sobretot, ¿fins on està disposada a arribar la biomedicina per aturar la mort?* “He trobat científics que són com exploradors i no pensen gaire en el bé i el mal: no és el seu problema, però, d'altra banda, estan pròxims a la santatad perquè també salven vides”, diu. I adverteix: “Com més indagues en la ciència de la biotecnologia més neugit t'entra, perquè perilla el futur de la humanitat”.

Convençut que l'obsessió per la immortalitat afecta sobretot els

L'escriptor francès Frédéric Beigbeder fotografiat ahir a l'Institut Francès de Barcelona. MANOLO GARCÍA

escriptors que tenen la “grotesca” pretensió de perdurar a través de les seves obres, Beigbeder veu punts en comú entre la seva perípècia a la recerca de la immortalitat i la del Quixot, “és com un viatge al futur, i també al cor de la humanitat”.

Algunes de les lliçons que l'escriptor ha après en aquest “delirant” recorregut vital és que per guanyar “una mica” d'esperança de vida cal beure menys alcohol, fer esport i menjar verdures: “Són una sèrie de mesures molt senzilles i bàsiques”, diu. L'altra possible lliçó és un sempre benvingut *carpe diem*: “Sense dubte, entre una vida curta i hedonista i una de llarga i avorrida, em quedo amb la primera –somriu–. Però, vaja, m'encantaria que em proposessin un hedonisme etern, que per a mi seria llegir eternament *Les flors del mal*”.

Filosofia
“Sense humor la vida no existeix”, diu Frédéric Beigbeder

Una vida sin fin és la vuitena novel·la que Beigbeder publica amb Anagrama des que va començar amb aquell cèlebre *13,99 euros*, ara fa vint anys. “Mai he sigut tan fidel a ningú!”, pica l'ullet. De moment, l'autor d'*Oona i Salinger* (2014) acaba de publicar un nou llibre a França, *L'homme qui pleure de rire* (Grasset), que presenta tota una declaració de principis: “Sense humor la vida no existeix, l'humor forma part de l'exercici de la novel·la”. I amb aquell punt de frivolitat pessigollera però alhora de lucidesa de cop de puny, conclou: “No sé si el protagonista d'*Una vida sin fin* busca la vida eterna, però en tot cas s'adona que, al capdavant, ja és immortal, i no només a través del que escriu, sinó a través dels seus fills, que són una via encara més poderosa per esdevenir immortal”. —